

DE CE, ISUSE?

Personaje:

Isus: Is

Tâlhăru1: Th1

Tâlhăru2: Th2

Centurionul: C

Soldat: S

Ioan: In

Cealaltă Marie: CM

Episcop Anton Durcovici: Ep

Tânărul: T

Gardian: G

2 Iudei

Maria: M

Toma: Tm

2 Deținuți: D

Anchetator: A

Corul

Scena I: moartea lui Isus

Cor: Pe drumul crucii (până la strofa cu tâlharii)

Sub cruce stau: In, M, CM. 2 Iudei stau mai departe de cruce. Pe lateral stă C și S.

Th1: Oare nu ești tu Cristos? Salvează-te pe tine și pe noi!

Th2: Nu te temi de Dumnezeu, tu care suferi aceeași condamnare? Noi pe drept am primit ceea ce meritam pentru ce am făcut; dar el n-a făcut nici un rău. (își întoarce chipul înspre Isus): Isuse, amintește-ți de mine când vei veni în împărăția ta.

Is: adevăr îți spun: astăzi vei fi cu mine în paradis!

Tunete, fulgere, ploaie: 2 Iudei se zbat, își rup hainele, cad la pământ. In, M, CM se apropie de cruce, se strâng unul lângă altul.

C: Cu adevărat, omul acesta este drept! (plouă încet)

Corul: De ce Isuse (strofa 3)

Se coboară trupurile de pe cruce: Isus este coborât de In, M, CM iar tâlharii de C și S. Is este pus după altar, tâlharii sunt puși deoparte (la clopot).

Scena II: Toma

(Intră) **Tm:** Unde erau ceilalți? Cum de au permis o asemenea crimă? Unde au fugit?

(ajunge lângă cruce. Adună cuiele, coara de spini și plânge tare): Cum de s-a putut una ca asta?

Merge la apostoli adunați în rugăciune

In: Toma, ce bine că te-ai întors. Unde ai zăbovit atâtea zile? Avem vești minunate!!!

Tm (il întrerupe): De ce n-ați făcut nimic? Cum de i-ați lăsat să-i facă Mântuitorului una ca asta?!

In: Dumnezeu Tatăl a permis atâta rău pentru a ne dăruî Mântuirea. Cristos, Mântuitorul a înviat! Da, Toma, a înviat! Femeile când sau dus dis de dimineață au găsit mormântul gol ...

Tm: A înviat?! Nu cred ... dacă nu voi vedea în mâinile lui semnul cuielor și nu-mi voi pune degetul în semnul cuielor și nu-mi voi pune mâna în coasta lui, nu voi crede! (*dă să plece*): o să merg să-l caut .. să-i găsesc trupul ...

In: Dar care trup? A înviat! I-a apărut Mariei Magdalena, lui Petru, celor doi care se îndreptau spre Emaus ... ei chiar s-au întors din drum ca să ne dea și nouă vestea cea bună!

Tm: Eu tot merg să-l caut!

Apare Is și îl întoarce din drum

Is: Pace vouă! ... Toma, adu-ți degetul tău aici: iată mâinile mele! Adu-ți mâna și pune-o în coasta mea și nu fi necredincios ci credincios!

Tm: Domnul meu și Dumnezeuul meu!

Is: Pentru că m-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei care nu au văzut și au crezut! (*arată înspre scena cu Ep*).

Scena III: Episcopul Anton în închisoare

A: Ooooo Durcovi! Anton Durcovici! Te-ai gândit să ne faci o vizită și nouă? Nu te-au convins la Minister, nici la Jilava?

Ep: N-am venit de bunăvoie. Am fost arestat în timp ce mergeam la Popești Leordeni cu Pr. Friedrich.

A: La Popești Leoderni? (*îi dă târcoale insidios*). Ce să faci tu acolo? Aici e locul tău ... hai ... hai să ne înțelegem! (*îl ajută pe Ep să se așeze*). Da ce trebuia să faci la Popești Leordeni?

Ep: Să administrez taina Mirului la copiii di parohie!

A: Iasă mirul acum ... am auzit că ești împotriva partidului comunist și că influențezi lumea ... o îndemni la rezistență ... la revoltă ...

Ep: La revoltă nu! Nu! Niciodată la revoltă! La credință, da! La credința adevărată în Cristos!

A: încep să fierb ... să mă enervez ... să-mi pierd răbdarea ... (*îți freacă mâinile și își schimbă atitudinea binevoitoare, ridică vocea*): Care Cristos, mă? Care? Cum poți îndemna lumea să creadă în ceva ce nu există?

Ep: dar Cristos există, a murit pentru păcatele vestre, doar că voi nu-l recunoașteți! Sunteți orbiți de păcat!

A (*tipând*): chiar că mă înfurii! (*îl prinde de guler*) Tu pe mine să nu mă faci orb ... ai înțeles? Și ... tu crezi că a și înviat ... (*se învâрте în jurul Ep*) ha, ha, ha ... (*sarcastic*) și la vârsta ta mai crezi în basme. (*urlând*): auzi, da cin te crezi că mă faci orb? Cin te crezi? (*îl scutură*)

Ep: Eu sunt Episcopul Anton Durcovici, Păstorul turmei lui ...

A (*îl întrerupe*): Tu!!! Eiscop!!! Păstorul turmei? Care turmă, mă? Care turmă? Turma proștilor catolici ... (*se plimbă*). Ia ... Și cine te-a făcut pe tine episcop că te crezi atât de mare?

Ep: pe 30 octombrie 1947, am fost numit episcop al Diecezei de Iași de către Papa Pius al XII-lea și consacrat episcop în 1948 pe 5 aprilie la București în catedrala ...

A: ia nu începe cu papa, cu dieceza ... ia hârtia ... pixul și declară (*îi pune în față pixul și foaia, tipând*): declară că te lași de Papă, de dieceză, de Vatican ...de turma de proști ...de Cristos... fuga, că m-ai obosit!

Ep (*începe să scrie și rostește cu voce tare*): Eu, Anton Durcovici, Episcop al Diecezei de Iași ...

A (*îi smulge foaia, îl ia de gât, urlă*): iar începi cu episcopul? Iar mă iei la mișto cu Iașul? Tu aicea ești la Sighet, mă, la Sighet! Și apoi, ești doar un câine (*încet*), ești doar un câine (*tare*), ești doar un câine (*urlă și cu brutalitate îl dă jos de pe scaun*). Gardian! Ia-l ... du-l ... dar, dezbracă-l ... du-l gol pe câine în fața tuturor să uite că a fost episcop! Gol ca și Cristos în cruce ... și o să vadă el dacă Cristos mai învie ca-n basme!

Gardianul îl îmbrânțește, îl desbracă de sutană, îl împinge și îl aruncă pe jos în fața celorlați deținuți. Unul dintre deținuți îl acoperă și încep să se roage. Vine soldatul, îl ia și îl duce singur în celulă, după gratii. Deținuții rămân în rugăciune. Ep pe jos, zace în agonie:

Ep: Ego sum episcopos ... morior fame et siti ... (*tunete, ploaie*).

Se apropie deținutul Pr. Freidrich.

Ep: Freidrich, da mihi adsolutionem *Freidrich îi dă dezlegarea ... Ep muoare.*

(*tunete, ploaie*). A și G îl iau pe Ep pe jos, îl dau deoparte, îl mai lovesc cu picioarele.

A: asta i-a fost învierea, vezi? (*Îl lovește*). Asta i-a fost credința în basme ... în înviere, în Cristos!

Corul: de ce, Isuse (strofa 5)

Vine Isus. Îl ridică și îl duce în partea luminoasă

Corul: Aleluia, a-nviat, un soare nou Cristos ...

Is: Astăzi vei fi cu mine în cer! Pentru că ai crezut fără să fi văzut!

Îl îmbrățișează.

Corul: Aleluia, a-nviat, un soare nou Cristos ...

T: M-a înfiorat această realitate ... (brrr) și, în timp ce în fața ochilor mei se perinda atâta suferință, atâta durere și atâta răutate, am reflectat la suferința și moartea lui Isus... la suferința și moartea episcopului... și, îmi permit cu umilință, să vă destăinui câteva idei din această reflecție atât de profundă:

Pas cu pas, suferința episcopului Anton se aseamănă și chiar se identifică cu suferința lui Isus:

Mai întâi agonia, agonia Bisericii în perioada comunismului... agonia răului, agonia nedreptății ... apoi arestarea ... apoi condamnarea la moarte și ... drumul crucii... calvarul lui Isus Cristos și al Episcopului martir în închisoare: torturile, bătăile, frigul, foamea și ... (suspînând), asemănarea asemănărilor: dezbrăcarea, rușinea goliciunii, extrema umilire, lipsa totală de demnitate. Moartea ... moartea în cruce ... moartea în celula morții „de însuși Tatăl părăsit” ...” Eloi, eloi” ... „mor de foame și sete”.

Și, o deosebire îmi permit să remarc: în momentul îngropării lui Isus, într-un mormânt nou, săpat în stâncă, mă gândeam la cuvintele Sf. Paul: completez în mine ceea ce lipsește pătimirii lui Isus. Și, scumpul nostru Episcop a completat ceea ce i-a lipsit suferinței lui Isus: josnica și nemeritata îngropare: a fost cărat cu căruța de gunoi și aruncat, nu se știe unde: înmormântat fără sicriu, fără cruce în cimitirul nivelat de la Sighet, ca și mulți alții ... salteaua i-a fost arsă, după cum ne povestește Episcopul Ioan Ploscarul care a avut harul să rabde 15 ani de închisoare. Episcopul Ploscaru, când mătura holul și trecea prin fața celulei Episcopului Anton îl întreba cum se simte și acesta îi răspundea mereu: mor de foame. Dar, în ultimele zile, Episcopul nu mai avea puterea să răspundă.

La două zile după moartea Episcopului Anton, Ioan Ploscarul a avut fericirea să-i curețe celula în care a murit. Așa relatează în memoriile sale: „Prima impresie a fost jalnică... dintr-o singură privire am înțeles singurătatea și miseria în care a murit. Îmi simțeam inima strânsă de durere ... a murit ca un martir, neavând altă asistență decât șoarecii închisorii”. A lăsat în celulă puțin griș fiert în apă, două bucăți de pâine uscată, una începută de el, cealaltă de șoareci, o bucătică de marmeladă și ... pe pat, două pături. Ioan Ploscaru a

cerut gardianului mâncarea rămasă și păturile. I-a cerut și o bucată din geam pentru a-și schimba geamul lui opac. Și, afirmă: „mult timp am mulțumit în rugăciunile mele Monseniorului Durcovici, că prin moartea sa am primit păturile care m-au încălzit și o fereastră prin care mă puteam bucura de lumina naturală și de o schimbare a decorului de cavou al celulei”.

Episcopul Anton a murit pe 10 decembrie 1951 și acum se bucură de înviere, prin Isus Cristos, cu o onoare deosebită: beatificarea!

Pe cât ne stă în putință, să-i imităm virtuțile pentru ca și nouă, în ceasul de pe urmă, Isus să ne spună: astăzi vei fi cu mine în Paradis! Să devenim în aceste Sfinte Paști boabe de grâu sădite în țărâna credinței, astfel încât, murind zilnic slăbiciunilor noastre, să putem aduce rod bogat pentru viața veșnică.

Corul: Aleluia, a-nviat, un soare nou Cristos ...